

HOOFDSTUK I

Luisteroink

Margaret slikte. Boos veegde ze de tranen weg die over haar wangen rolden. Ze was op weg naar de stal om de koeien te melken. Kon ze maar stoppen met bedenken hoe het was gegaan: Finlay, die over de heide naar Minnigaff liep met de opdracht een covenant in de knel te helpen, toen een Engelse soldaat met getrokken zwaard aan kwam galopperen en zijn oren doof hield voor Finlay's geroep dat hij onschuldig was. Het zwaard kliefde door de lucht en toen in het lichaam van haar buurjongen. Waarom? Hij was helemaal niet op weg naar een conventikel, een verboden eredienst voor gelovigen, zoals de soldaat dacht.

Het voelde alsof met Finlay een deel van haarzelf was gestorven. Hoe moest zijn tweelingbroer Fergus zich nu voelen? Finlay en Fergus Walker waren hun dichtstbijzijnde burens en beste vrienden. Ze werd nog verdrietiger toen ze dacht aan het verdriet van Fergus. De angst sloeg haar om het hart toen ze bedacht dat hij en haar oudere broers John en Robert ook gevaar liepen. Zij durfden vrijuit te spreken over het recht om het Covenant te houden; het verbond dat zij met de Heere Jezus hadden gesloten. Haar broertje Thomas was tien, twee jaar jonger dan zij, en haar zusje Agnes was nog maar zeven ... Voorlopig waren zij veilig voor de gevaren die de oudere jongens bedreigden.

God, wij zijn toch kinderen van U, bad Margaret in stilte. *Stop het moorden, alstublieft.*

Was het leven maar als vroeger, toen het bijwonen van kerkdiensten, zoals haar ouders zeiden, een vreugde was in plaats van een koninklijk bevel. Toen predikten diepgelovige predikanten onbevreesd Gods Woord. Maar sinds zijne koninklijke hoogheid – ze weigerde koning Charles II bij zijn naam te noemen – beweerde dat hij het hoofd van de kerk van Schotland was, moest iedereen luisteren naar predikanten die door de bisschoppen werden benoemd. In hun preken ging het maar kort over de Schrift en werden degenen die zich tegen de bemoeienis van de koning met kerkzaken keerden lang en streng toegesproken. Ontevreden covenanters bezochten conventikels. Deze geheime diensten werden geleid door oprechte presbyteriaanse predikanten, waarvoor deze zware straffen en zelfs de dood riskeerden.

Terwijl ze het melkkrukje dicht naast de eerste koe zette, dacht Margaret terug aan die indrukwekkende dag waarop ze naast haar ouders had gestaan om het Covenant te zweren. Daar, voor het Mercat Kruis op het marktplein, had ook zij haar hand in de lucht gestoken en de plechtige gelofte afgelegd om Jezus Christus te erkennen als Hoofd van de kerk. Toen al werden de covenanters onderdrukt door woeste soldaten, daartoe aangezet door zijne koninklijke hoogheid. Haar familie hadden ze nog niet lastiggevallen, maar het was een gespannen rust.

Over drie uur zou het donker worden. Margaret had haar avondtaken klaar en besloot om de hei over te wandelen, naar haar geheime plek. Haar toevluchtsoord was een moshol, een holte onder een dik mosdek dat ruim twee kilometer bij haar huis in Glenvernoch vandaan lag.

Ze liep langs gele bremstruikjes die de avondlucht vulden met een zoete, nootachtige geur. Haar gedachten gingen terug naar een jaar geleden, de dag waarop ze deze bijzondere plek had ontdekt. Toen ze haar broers erover had verteld, had John gegrinnikt.

‘Robert en ik gaan daar met Fergus en Finlay juist heen om ons voor jou te verstoppen’, zei hij. ‘Het verbaast ons dat je deze plek niet eerder hebt ontdekt.’ Hij knipoogde naar zijn broer. ‘Nu moeten we een andere plek zien te vinden.’

Haar herinneringen verdwenen toen Margaret haar schuilplek naderde. Er klonken stemmen! Voorzichtig sloop ze dichterbij. Ze keek goed uit of ze niet op een kluit veen stapte of over een stuk turf struikelde. Haar hart klopte in haar keel toen ze de stemmen herkende: haar broers waren aan het kibbelen met Fergus!

Op haar tenen kwam ze heel dichtbij, ze ging op haar knieën zitten en legde haar oor tegen het mos aan. Nu kon ze bijna elk woord opvangen.

‘Ga met ons mee, Fergus ... we moeten van vader een boodschap brengen naar oom Samuel ... conventikel bijwonen ... met onze neven Andrew en Gavin ...’

‘Jullie moeten niet naar het conventikel gaan!’ De stem van Fergus klonk geagiteerd maar beslist. ‘Die diensten zijn verboden. Je kunt zelfs gedood worden als je er alleen maar bij bent!’

‘Dat weten we’, antwoordde John, ‘maar we zijn het zat om dingen aan te horen die we niet geloven.’

‘Wil jij ook eindelijk eens een goede preek horen?’ vroeg Robert.

‘Zeker wel’, antwoordde Fergus, ‘maar stel dat we als afwezig gerapporteerd worden?’ Hij was even stil en fluisterde

toen met schorre stem: ‘Denk aan Finlay.’ Er viel een lange stilte. ‘Is het het waard om daar je leven voor op het spel te zetten – en onze familieleden in gevaar te brengen?’

Toen ze de naam van Finlay hoorde, prikten er tranen achter Margarets ogen.

‘Des te meer reden om tegen koning Charles op te staan. We moeten de mensen die conventikels houden steunen’, hield Robert vol.

‘Het klopt dat Claverhouse en zijn soldaten zonder enige waarschuwing vooraf aanvallen’, voegde John eraan toe. ‘Ze kennen geen genade. Als we gaan’, zei hij met gedempte stem, ‘komen we misschien niet meer terug.’

Margaret ademde een volle teug lucht in en kon die maar moeilijk laten ontsnappen. Waarom stuurde vader haar broers naar Loudon Hill als daar dan net een groot conventikel werd gehouden? Het afgelopen jaar had ze een aantal kleine conventikels bijgewoond, samen met haar broers en de tweeling van Walker. Wat zou het haar hart verwarmen om met honderden mensen zo’n grote bijeenkomst te bezoeken! Als haar broers naar Loudon Hill gingen, dan moest zij een manier bedenken om daar ook naartoe te gaan. Ze was daar weleens met haar vader geweest. *Het is wel heel ver lopen met die jongens, maar dat lukt me wel*, zo verzekerde ze zichzelf.

Margaret boog zich iets dichters naar het mosdek toe en lette erop dat haar voet niet in de hei bleef haken.

‘We moeten vader niets vertellen over het conventikel.’ Dat was de stem van Robert.

Aha. Dus vader mocht het niet te weten komen. Soms nam hij afstand van de strijd tegen de koning. Maar meer dan eens had ze, als ze de ladder naar de zolder op was geklommen, hem samen met moeder over de situatie horen praten.

‘Ik heb een groot gezin te voeden’, had hij gezegd. ‘Ik kan de bevelen van de koning niet zomaar negeren. Als we maar gewoon naar de kerk blijven gaan, kunnen we onze boerderij en onze gallowaykoeien behouden.’

‘Waarom laat koning Charles onze kerk niet met rust?’ had moeder gereageerd. ‘Zijn andere fouten kan ik wel vergeven, als hij maar eens stopte met die onzin over zijn “goddelijk recht”.’

Met een schok belandde Margaret terug in de werkelijkheid toen ze haar naam hoorde noemen.

‘Ook Margaret moeten we niet over het conventikel vertellen’, zei John. ‘Als zij het weet, wil ze met ons mee. Je weet hoe erg ze kan zeuren.’

‘Waarom kunnen we haar niet meenemen?’ vroeg Robert. ‘Ik weet zeker dat ze wel mee wil.’

‘Te gevaarlijk’, zei John. ‘Het is al moeilijk genoeg om plaatselijke conventikels te houden. Het is veel moeilijker om een groot conventikel bij te wonen zonder dat de soldaten ons vinden.’

Er volgde een gespannen stilte, die ten slotte werd verbroken door een vermoeide zucht van Fergus. ‘Ik ga met jullie mee’, zei hij. ‘Maar we moeten nooit Margaret meenemen naar een plek waar ze gevaar loopt.’ Fluisterend ging hij verder. ‘Mijn broer is vlak bij huis gedood. De risico’s zijn nog groter als we naar Loudon Hill gaan.’

Margaret slikte een brok in haar keel weg toen ze deze bezorgde, lieve woorden van Fergus hoorde. Ze koesterde warme gevoelens voor deze vijftienjarige jongen. Als hij besloot om met haar broers mee naar Loudon Hill te gaan, moest zij natuurlijk ook mee! Ik verzin wel een manier om de jongens me mee te laten nemen, beloofde ze zichzelf.

Vastbesloten trok ze zich voorzichtig terug, stond op en liep terug naar huis.

Tijdens de terugtocht peinsde ze erover hoe ze haar wens duidelijk kon maken zonder te verraden dat ze luistervink had gespeeld. Als er geen andere manier te bedenken viel, zou ze de jongens volgen als ze op pad gingen om de boodschap van vader aan oom Samuel over te brengen. Ze zou een tijdje afstand van hen houden, totdat ze zo ver van huis waren dat ze haar niet meer terug durfden te sturen.

Tijdens het conventikel in Loudon Hill zouden er vast spannende dingen gebeuren. Als zij gingen, wilde zij mee. Dat stond vast.